

Každý koniec znamená začiatok niečoho nového
(Umelecké rozprávanie)

Nádych, výdych. Zatvorila som oči a potlačila slzy. Rozklepanými rukami som si zapálila cigaretu a znova som si prečítala sms správu na mobilnom telefóne, pričom ma zaliali slzy. Bola chladná jesenná noc, ale ten chlad nebol ničím v porovnaní s mrazivosťou, ktorá vychádzala zo správy. „Je koniec.“ Veta, ktorá zrazí na kolena aj toho najsilnejšieho človeka.

Dofajčila som, a pokúsila som sa zavolať odosielateľovi. Nezdvihol. Samozrejme, načo by mal zdvihnúť telefón žene, pre ktorú znamenal na tomto svete dva roky všetko a ktorá ho milovala viac ako samú seba. Odísť len tak bez vysvetlenia je také chlapské.

Do úst som si vložila ďalšiu cigaretu a kráčala som bezcieľne ulicou. Odrazu mi zazvonil telefón. Konečne! Rýchlo som zdvihla.

„Čo si chceta?“ ozval sa nervózny hlas.

„Ja len...“ potlačila som slzy a s nádychom som pokračovala, „myslíš to vážne? Naozaj sa so mnou rozchádzaš?“

„Áno!“ zavrčí netrpezlivo.

„Ale...“ zaplakala som.

„Je koniec, pochop to. Už nechcem byť s tebou!“ Položil.

Rozplakala som sa a sadla si na chodník. Ako sa mám s tým všetkým zmieriť? Bolest', ktorú som cítila vo vnútri ma ničila a v mojom srdci akoby praskali všetky žilky. Znenazdania pri mne zastavil tmavomodrý Mercedes. Oslepená diaľkovým svetlom som zažmurkala a zaostrila som. Z auta vystúpil môj najlepší kamarát Martin.

„A ty čo tu sedíš taká opustená?“ povedal s úsmevom a objal ma. Schúlená v jeho náručí som nebola schopná zo seba vydať ani „ahoj“.

„Zase on?“ opýtal sa, aj keď poznal odpoveď.

Jemne som prikývla. Stále ma držal v objatí a ja som sa cítila bezpečne. Teplo jeho slov ma hrialo pri srdci a so zatvorenými očami som ho počúvala. Bol pri mne, odkedy sme sa spoznali. Za tie roky som sa naňho mohla vždy spoľahnúť. Aj keď som mu zavolała o tretej ráno, prišiel.

Moje myšlienky prerušili zvuk telefónu. Volal mi ten, čo mi tak ublížil. Zhypnotizovaná som sa pozerala na displej. Ako som ho poznala, začal by sa ospravedlňovať, že to tak nemyslel a bla bla bla...

Už nebudem taká hlúpa! Nikdy nedovolím, aby mi ten človek znova ublížil. Vypla som si telefón a vložila ho do vrecka. Martin len nechápavo pozeral a skôr, ako sa stihol spamätať, som ho pobožkala. V tej chvíli som to tak cítila. Odtrhla som sa od neho a čakala som na reakciu.

„Vieš, ako dlho som čakal na tento moment?“ povedal.

Z nášho priateľstva nakoniec vznikla láska, ktorá trvá dodnes. Niekedy sa musí niečo pekné skončiť, aby potom mohlo prísť niečo oveľa krajšie.